

Kan man välja bort att arbeta med modern teknik i dagens skola?

Den frågan kom upp under inspelningen av det avsnitt av Lärلابbet som handlar om medie- och informationskunnighet (MIK) och demokrati och digitalisering. Mitt nästan reptilsnabba svar på frågan var "nej". De senaste åren har jag föreläst om och diskuterat detta tema så många gånger att det numera är nästintill en reflex hos mig att svara nej på den frågan. Tänkte därför ta tillfället i akt och utveckla mina tankar kring detta nedan.

Först och främst, den brist på likvärdighet kopplat till de rent praktiska förutsättningarna i form av teknik och lärare som förstår sig på att använda den som jag ser idag oroar även mig. Jag hoppas verkligen, som jag även var inne på i programmet, att man inom svensk skola inom en snar framtid kommer överens om en slags lägstanivå, dels kring vilken teknik som bör, eller nej **ska**, finnas tillgänglig och dels vad lärare (och elever?) som minst bör kunna kopplat till digital kompetens. Svårt att sätta fingret på förstås. Och varför är det viktigt att använda modern teknik i undervisningen? Jo, för att:

Nej, vi kan inte välja bort att lära eleverna att söka kunskap, kommunicera, skapa och lära med hjälp av modern teknik. Eleverna ska även kunna orientera sig i en komplex verklighet, med ett stort informationsflöde och en snabb förändringstakt. Det ingår i vårt uppdrag som lärare och finns nedplitat i Läroplanen sedan 2011. Det har alltså varit en del av vårt uppdrag i drygt fem år.

Nej, vi kan inte heller välja bort att göra allt vi kan för att höja våra elevers medie- och informationskunskap och deras digitala kompetens, trots bristfälliga resurser. Man behöver inte ha ett klassrum där varje elev har varsin dator för att arbeta med detta. Källkritik är till exempel en otroligt viktig del i detta arbete och med det kan man arbeta med på många sätt. Titta till exempel på Skolverkets material för [Källkritik för gymnasieskolan](#) eller UR:s serie "[Är det sant?](#)" (grundskola).

Man behöver heller egentligen inte månader av fortbildning inom ämnet. Ofta är några väl valda goda exempel, ett fungerande kollegialt lärande och lite fantasi en god start. Det finns många lärare som både i det tysta och i det mer högljudda arbetar med de (ofta) knapphändiga resurser som deras skolor tillhandahåller. Dessa goda exempel finns både i bokform (bland annat av [undertecknad](#), av [Sara Bruun](#) eller av [Christina Löfving](#)) och i olika sociala flöden. Prova någon av [skolgrupperna](#) på Facebook! Eller hälsa på hos [Ylva Petterssons elever](#), låt dig inspireras via [Helena Kvarnsells blogg](#) eller förstå mer om flippat klassrum i [Lotta Karlsson](#) och [Malin Larssons](#) bloggar.

Så nej, välj inte bort att ge våra elever möjligheten att bli "aktiva, kreativa, kompetenta och ansvarskännande individer och medborgare" (LGR11) som även förstår sig på både hur man konsumerar och producerar digital information på ett kompetent sätt. De elever som har ett försprång inom MIK kommer även ha makt att förstå hur de kan delta i och påverka samhällsdebatten, vilket förstås gör detta till en demokratifråga. Låt oss arbeta aktivt med MIK med våra elever så att vi inte riskerar att få digitala kunskapsklyftor i framtiden där bara en del av medborgarna förstår sig på hur de kan använda sig av nätet för att tolka, förstå och påverka sin omgivning. Det är som sagt en del av vårt uppdrag som lärare.

Patricia Diaz
språklärare, författare och föreläsare